

Isha Van Alsenoy

Pierewaai

Vernuftige verhalen in 101 woorden

grafiek Johnny Bekaert

POESPA
PRODUCTIES

Pierewaai

Isha Van Alsenoy

Pierewaai

Inleiding

Gent, november 2024

Liefste lezer,

Bij wijze van inleiding beschrijf ik mijn 101-tjes als volgt: *Een 'sprkj' is een verhaal dat begint met 'Er was eens' en dat 101 woorden telt. Een woorden-tussendoortje om jouw dag een dromerige of net wakkere twist te geven. Ze zijn een uit de hand gelopen stijloefening. In 2012 startte ik met het schrijven van korte verhalen onder de vleugels van auteur Ingrid Verhelst. Zij heeft met Schrijfschool Gent al menig woordliefhebber op het juiste pad gebracht. Geïnspireerd door een boek van Dan Rhodes, was zij de eerste die mij opdracht gaf een 101-tje te schrijven. Dan Rhodes heeft in zijn grappige, ontroerende en met compassie geschreven debuut 'Anthropology' (2002) een nieuw genre uitgevonden – iets dat het midden houdt tussen proza, poëzie en serenade – een soort 'proserie' die erom schreeuwt op luide toon te worden voorgedragen in de tram, in de kroeg, op het strand, bij het ontbijt, in bed,... vertelde ze. Deze proserie heeft me nooit meer losgelaten.*

Een 101-tje valt, zo je wil, in het hokje te duwen van de UKV's, de Ultra Korte Verhalen: met zo weinig mogelijk woorden zo veel mogelijk vertellen. Beste voorbeeld hiervan is: 'Te koop: babyschoentjes, nooit gedragen' van grootmeester Ernest Hemingway. Er was ook de Radio 1-wedstrijd '55-fiction' waar enthousiastelingen een poging mochten wagen met, je raadt het nooit, 55 woorden. Mijn inzending was een vermelding op de Radio 1-website waard. Mijn hart lag echter bij de 101-tjes.

Uitdagend aan UKV's is het constante schrappen van overbodigheden, zoeken naar synoniemen en naar woorden met een dubbele betekenis. Spelen met constructies, uitdrukkingen, onverwachte wendingen. Inspiratie vind ik in de wereld rond me én in mijn hoofd, waar het meestal een vrolijke boel is. Natuur, dieren, woorden, taal en dat wat me 's nachts wakker houdt, zijn de thema's. Zodoende kan je deze collectie ook omschrijven als 'Leven 101'; net als 'English 101' een introductie is op de Engelse taal, is dit een intro op het leven en hoe ik ernaar kijk.

In het verleden droeg ik de 101-tjes voor op verjaardagsfeesten, de occasionele literaire bijeenkomst en, fluisterend, in de oren van mijn

geliefden. Nooit eerder kwamen ze in een boek terecht. In samenwerking met Johnny Bekaert en uitgeverij Poespa Producties is deze droom werkelijkheid geworden.

Voor *Pierewaai* koos ik 52 '101-tjes' uit, een voor elke week van het jaar, verdeeld volgens de seizoenen. Ga vooral je gang; verslind, degusteer of koester hen. Alles mag, zolang het maar 101 woorden telt.

Liefs, Isha

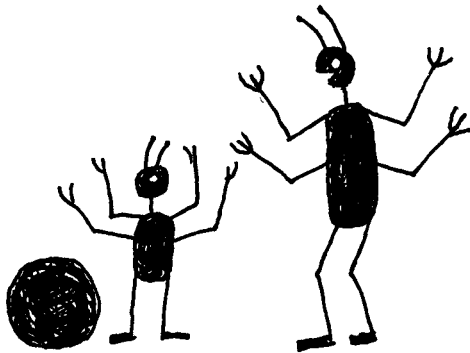
lente

1/

Er was eens een dag waarop we iedereen een plaats wilden geven. Degenen die er niet meer waren, kwamen 's morgens, hen hadden we al het langst niet meer gezien. Het weerzien ontroerde, de gesprekken gingen over dat wat we vergeten waren te zeggen. Rond de middag schoven de vrienden aan. Ze namen plaats alsof ze thuis waren, maakten grapjes en lachten tomeloos. Bij valavond sprongen de geliefden binnen. Zij dronken wat en bleven net lang genoeg om hun stempel op onze ziel te drukken. Net na negenen – het stormde buiten – klopte jij op de deur, totaal onverwacht, en je bleef.

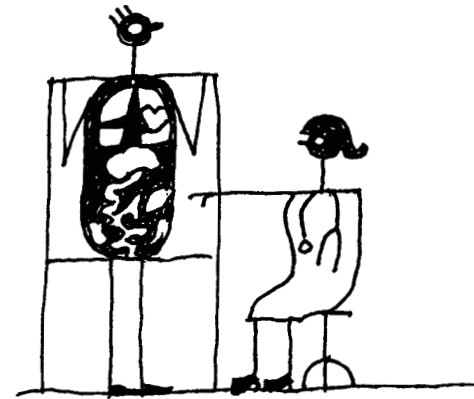

2/

Er was eens een groeifeest. De babymestkever had na dagen proberen zijn eerste perfect ronde keutel gerold en zijn vader vond dat dit uitgebreid gevierd moest worden. Hij had alle insecten uit de buurt uitgenodigd. De dagpauwoog kwam zenuwachtig aangevlogen. Het vliegend hert had zijn gewei opgeblonken en de lintworm had een cadeau mooi verpakt. De mieren vormden een erehaag. De babymestkever zat te blinken op een symmetrisch eikenblad dat zijn vader had uitgezocht. Tussen zijn pootjes hield hij trots zijn keutel omhoog. Applaus! Daarna deed iedereen zich tegoed aan dauwdruppels en dennenappels. Het gepierewaai duurde tot diep in de nacht.

3/

Er was eens een erwt die werd ingeademd, nog voor ze werd opgegeten. Ze sprong voorbij de slokdarm op slinkse wijze de luchtpijp van de verbaasde eter in. Jippie, dacht ze. Via de longen reisde ze naar de twaalfvingerige darm en de alvleesklier. Onderweg onderhandelde ze met de hongerige maag, want die zag zijn kans schoon. Ze sloot vriendschap met twee niersteentjes en nestelde zich langs de misbegrepen galblaas. De eter keek, na aanhoudende kriebels in de buik, met de dokter naar de röntgenfoto's. 'Nee, u bent niet verliefd,' zei de arts. 'Het is gewoon een erwt. Daar... Ziet u ze...?'

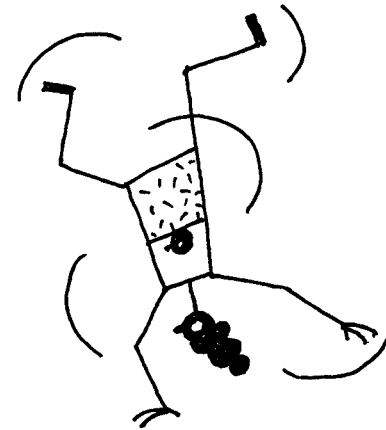
4/

Er was eens een verhaal dat dringend verteld moest worden. Het keek op de klok en zag dat het al vijf voor was. De Tijd zuchtte, maar besloot toch nog even te blijven. De Goeden en de Slechten, het Begin en het Einde, de Held, de Tovenaar en de Draak kwamen mee in de kring zitten. Ze luisterden aandachtig. Het verhaal ging over diepe dalen en onbereikbare landen. En een grote Berg, die de Held moest overwinnen. Het lukte. Toen de luisteraars hoorden wat de Beloning was, glommen ze van trots. En nu is het tijd voor bed, zei de Tijd.

5/

Er was eens een buiteldier met een onuitputtelijke bron van energie. Hij sprong van de ene op de andere voet, deed handenstand en nog meer kunstjes. Kortom, hij zat geen seconde stil en tuimelingen waren zijn lust en zijn leven.

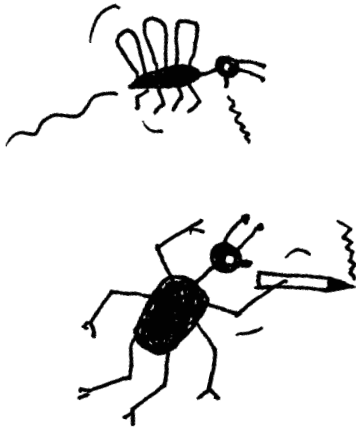
Maar hij lag overhoop met de taalcommissie. Die eiste van het buiteldier de -t terug. In de plaats zou hij een extra -d krijgen. Hij maakte een buiteling om u tegen te zeggen en riep: 'Buitelen is nu eenmaal de aard van dit beestje!' te zijner verdediging. De taalcommissie hield voet bij stuk. Sindsdien dekt het buiteldier de lading niet meer.

6/

Er was eens een blauwe waterlander. In zijn land van herkomst moest niemand hem nog hebben. Zijn bestemming was hij eeuwen geleden vergeten. Dus deed hij het enige waar hij goed in was: het land bevochtigen. Zijn stroom vulde beken en rivieren. Het water zwol aan tot een enorme hoeveelheid en stroomde snel bergafwaarts. Kolkte en sleurde alles mee. De beken en rivieren waren niet te spreken over de stroom van de waterlander en traden buiten hun oevers. Hun protest duurde tot hij ophield en vertrok. Toen pas zagen ze wat hij al die tijd en overal kwam brengen. Nieuw leven.

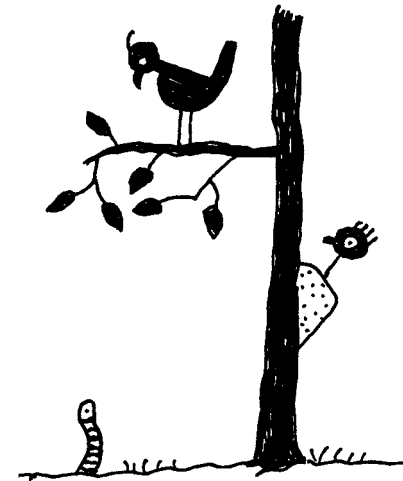

7/

Er was eens een eenzame bij op zoek. Ze wist dat de natuur haar had voorbestemd om alleen door het leven te gaan, ze was immers een solitaire bij. Terwijl de aarde zocht naar zaden en knollen om te laten kiemen, hoopte zij op iets dat ook haar leven mooier zou maken. Aan de rand van de vijver vroeg ze aan het schrijvertje om een brief te maken. Die zou ze in het bos aan een twijg hangen, mooi versierd met stuifmeel. Het schrijvertje nam zijn pen en de bij dicteerde: 'Ik wil bij jou zijn. Ik wil jouw bij zijn.'

8/

Er was eens een worm die door omstandigheden eeuwenoud was geworden. Hij had gewroet door werelddelen, zich een weg gebaad door oerbossen en speeltuinen, vuilnisbelten en stadsparken. 'Ik ben een worm van de wereld,' zei hij, terwijl hij trots z'n bril wat verder op z'n neus duwde. Het roodborstje, dat hongerig naar de worm zat te kijken, vroeg: 'Geef mij één goede reden waarom ik jou niet zou opeten!' 'Deze aarde is vuil en lelijk. Jij bent echt het mooiste wat ik ooit heb gezien,' reageerde de worm gevat. Het roodborstje bloosde. IJdeltuiten, zo wist de worm, zijn gemakkelijk te flatteren.

9/

Er was eens een vogel zonder vleugels. Hij kon enkel stappen, en zelfs dat was moeilijk, want zijn twee pootjes wezen naar elkaar. Op zijn hoofd had hij twee pluimen die raar gingen staan als het waaide. De ene pluim wees dan naar het oosten en de andere naar het westen. Je zou kunnen zeggen dat deze vogel heel zielig was, maar dat was niet waar. Hij had immers een gouden keel, een prachtige grote snavel en enorm veel liedjes in zijn buik. Hij kon de hele avond vullen met schitterende noten, klanken en muziekjes. Iedereen kwam gefascineerd naar hem luisteren.

10/

Er was eens een vlinder. Er was ook een jongen.
Hij stond vol bewondering te kijken naar de
vlinder die zich behoedzaam uit zijn cocon
ontvouwde, traag naar het einde van het takje
kroop en zijn vleugels voor het eerst spreidde
in de openlucht. 'Dag Pauwoog,' zei de jongen,
'hoe was het?' 'Lastig,' antwoordde de vlinder,
'ik wist amper hoe het moest.' 'Dat lijkt op
groeien. Ik heb ook geen idee hoe dat gaat.'
'Ik heb gewoon alles opgegeten wat ik in mijn
huis vond.' 'Bij mij staat het vol met boeken.'
'Dat lijkt me een perfect begin,' meende de
vlinder.

11/

Er was eens kunst die de liefde wou begrijpen.
Ze organiseerde een samenkomst in een
dromerig gehucht. Een meisje kwam langs.
‘Voor mij is liefde paars. Paars komt van rood
en blauw en bestaat in veel tinten: purper,
mauve, magenta, lila, violet, ... Iedereen kleurt
anders.’ De oude man slikte: ‘Liefde is haar
terugzien na veel bewogen jaren, voelen hoe je
ogen warm worden van tranen en haar dan even
aanraken.’ ‘Mooi,’ stamelde het meisje zacht.
Kunst beaamde: ‘Liefde is leven op het scherpst
van de snee en opletten voor de afgrond.
Ik word geboren uit liefde. Ik en zoveel meer.’

12/

Er was eens iemand die zei dat we terugkomen, dat ons afscheid niet het einde is. Misschien heeft hij gelijk, maar zelfs dan weten we niet waar we waren of waar we naartoe gaan.

Dus tot dat verandert, is het motto: we leven maar één keer! En daar moeten we alle dierbare druppels van opslurpen, alle kostbare kruimels van verzamelen, en ervan genieten als waren het blauwe M&M's. We zijn vips in de bioscoop van ons leven, zitten in de regisseursstoel én spelen de hoofdrol. Weet dat er geen pauze is. Het einde kan nog alle kanten op. Pak het vast.

13/

Er was eens een wijze vrouw die duizend manieren promootte om het leven te bezingen. Blaas de kaarsen uit en doe een wens. Dans in de regen, val in de sneeuw, spring in de plassen en duik in de zee. Kus die lippen, speel met jezelf en hou van iedereen. Pak je rugzak en start de tocht. Ga snel, loop traag, geniet van elke stap. Versier jezelf, word onzichtbaar en één met de aarde. Loop over vuur, kruip in de hut en sta midden in de cirkel. Er zijn duizend manieren, maar er is er slechts één om erachter te komen.

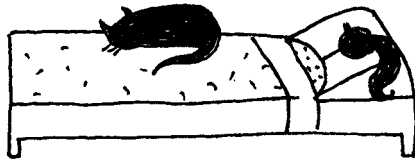
zomer

14/

Er was eens een gekraagde roodstaart die de dag op gang fwiette. De krekel viel in en kroesde het kwik gestaag naar plus dertig. De steeneik soesde vertrouwd tegen het hemelsblauwe canvas. Bleke ruggen speelden luid in fel zonlicht, druppels zwemwater bedelden als schalkse voetzoekers om aandacht. De plastieken toekan was het enige geldige toevluchtsoord, dat was afgesproken. IJs droop langs kinnen naar beneden, watermeloen smolt in de zon. De hond hijgde zich verkoeling toe, tevergeefs. Wanneer het licht verdween, werden magen rijkelijk gevuld en plannen voor de volgende dag tegen het avondrood gehouden. De krekel kroesde bijna onhoorbaar 'eindelijk zomer'.

15/

Er was eens een lijf. Tintelend. Gestreeld door zon en wind. Warm genesteld op groen mos. Als een vlammetje liep de vinger over de rug van het lijf. Het krulde van genot, de aanrakingen deden alle haartjes langzaam steil overeind staan. Ondertussen brandde de zon zich een weg rond het lijf, alsof ze de afdruk van het lichaam een zweem van eeuwigheid wilde geven op het mos. Afdruk van verlangen. Het viel in een diepe slaap. Toen de zon onderging en het groen afkoelde, keek het lijf loom op. Het strekte nadrukkelijk poten en staart, en liep zelfvoldaan naar het terras.

16/

Er was eens een palmboom die het wuiven moe was. 'Altijd van links naar rechts, op commando van de wind. Alsof ik niet zelf kan kiezen naar wie of wanneer ik zwaai. Het leven is te kort om te doen wat anderen zeggen.' Hij legde zijn bladeren in de knoop en weigerde nog mee te doen. Een bende kleurrijke parkieten die voorbijvloog, tsjilpte: 'Je hebt gelijk, maar jouw aard is zo sterk.' Zijn grootste blad begon alweer stiekem te bewegen door de opkomende zuiderwind. 'Mocht er iemand af en toe terugwuiven, het zou al veel minder saai zijn,' mompelde hij nors.

17/

Er was eens een zwerver. Hij liep jaren rond
van dorp naar stad, van zee naar bos.
Hij overleefde dankzij mensen zacht van hart
en handen. Had zijn lijf honger, vroeg hij
brood en kaas. Hunkerde zijn geest, bedelde
hij een boek. Viel in slaap met een glimlach
die verstoppertje speelde rond zijn mond.
Nu waren de vier windstreken bezworven.
Hij ruilde zijn kompas voor een horloge,
nam niet het noorderlicht maar de seizoenen
als ijkpunt. Woonde ergens, en bedacht al
mijmerend: 'Als we nu eens thuiskomen
beschouwen als 'op reis vertrekken', beleven
we dan niet de trip van ons leven?'

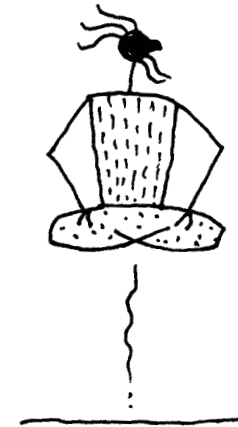

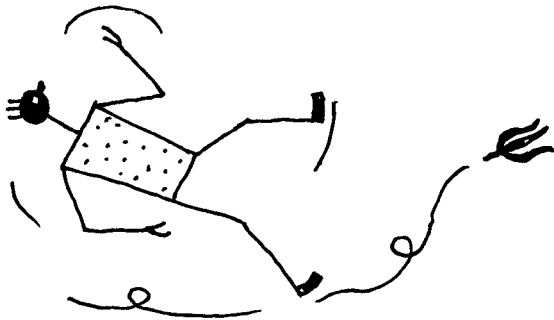
18/

Er was eens een kiwi die het leuk vond zijn haartjes te fronsen. Daardoor zag hij er ouder uit dan hij eigenlijk was. Met zijn rimpels leek hij meer op een veel te grote walnoot met haar. De banaan vond dat een beetje griezelig. De appel kreeg de slappe lach. 'Doe toch normaal!' riepen de geïrriteerde druiven in koor. Iedereen had commentaar op de kiwi. Hij trok het zich niet aan. 'Door gewoon te doen waar ik zin in heb, maak ik mijn leven juist spannend,' dacht hij. 'Die anderen doen niets. Terwijl ik steeds doorleefder word, worden zij gewoon rot.'

19/

Er was eens een ziener. Met gesloten ogen voelde hij wat de aarde deed bewegen, waar de zon zou landen, waarom ons leven even stopte en wat later weer begon. 'Een kabbelende rivier is als een babbelende dromer,' vertelde hij, 'beiden worden bewogen door wat ze willen bereiken, verder dan hun grenzen. De rivier heeft haar bedding en stroomt naar zee. Op haar weg neemt ze de oever mee. Doordat de babbelende dromer praat over zijn verlangens en ideeën neemt hij zijn dromen mee. Ze worden deel van zijn leven. En zo zien zijn dromen de wereld.' Deze woordenstroom verklaarde veel.

20/

Er was eens een peulenschil die zich groot en sterk voelde. Als een overwinnaar liep hij over straat. 'Ik ben misschien maar een omhulsel, zonder mij was die erwt wel in de kiem gesmoord,' riep hij trots. Niemand luisterde. 'Misschien start ik een vakbond voor "Peulenschillen en Collega's", we bundelen onze krachten en maken komaf met uitdrukkingen als "Dat is maar een peulenschil". Soms is de verpakking wel belangrijk!' In al zijn geestdrift was hij sneller beginnen stappen, en had hij niet gezien dat er iets op de weg lag. Hij gleed uit, pijnlijk, en keek achterom: 'Stomme...' De bananenschil gniffelde.

21/

Er was eens een boom die hoopte op verandering.
Hij stond in een berm naast het kanaal, zijn
wortels hadden genoeg te drinken en de aarde
waarin hij stond, was mals en vruchtbaar.
Elk jaar had hij zoveel kastanjes dat hij ze
niet kon tellen. Naast hem stond een zitbank,
die regelmatig verliefde koppels over de plank
kreeg. Boten die over het kanaal schoven,
zorgden voor aangename afwisseling. De boom
was gewend aan het onvoorspelbare getij van
de seizoenen. En toch knaagde er iets.
Een veldmuis. Tot die schichtig wegvluchtte
tussen het gras en afgevallen bladeren.
De boom haalde opgelucht adem.

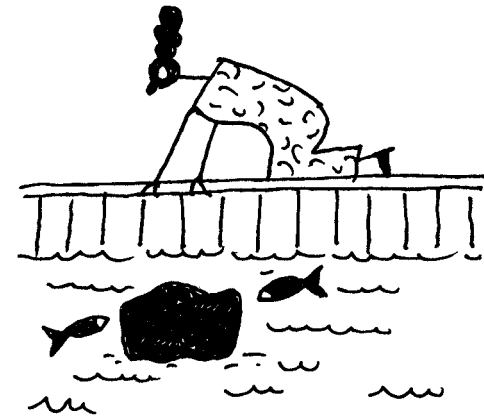
22/

Er was eens een woestijnduin op zoek naar haar 1.567.982ste zandkorrel. Die was ergens de weg kwijtgeraakt tussen de westerweg naar boven en de benedenlinkse afslag naar de oase. De duin was ongerust. Laatst, bij volle maan, hadden ze nog gepraat en de duin was tot de conclusie gekomen dat deze korrel veel wanderlust had. 'Ooit zal ik hem uit het oog verliezen,' had ze nog gedacht. Zeven maanden verliepen. De duin had ondertussen andere korrels geadopteerd en samen trokken ze de woestijn rond. Plots vond ze nummer 1.567.982 terug. Hij zat bij een palmboom, druk in gesprek over het weer.

23/

Er was eens een steen die na lang zoeken het perfecte plekje had gevonden nabij de oever. Hij lag net onder het oppervlak van de rivier en de stroming streelde zijn harde huid teder. Er waren waterplanten, mos en aarde, en soms kwam een karper voorbij. Het leven was er eenvoudig. De tijd sliep, ze was enkel te tellen aan de rimpels op het water. Waar boven water de dromen van de steen uiteenspatten op zijn harde vel, waren ze eronder vloeibaar, en vervormbaar. Net dat vond hij fijn. De steen had een plek gevonden waar hij zijn dromen kon kneden.

24/

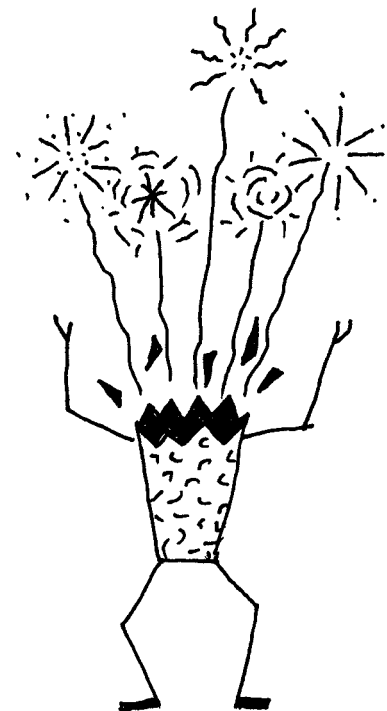
Er was eens een kalender die het voelde kriebelen in zijn buik. De zon streelde de dagen, de wolken speelden verstoppertje. Frambozen zwollen onder lichte dwang. De zandbak, de watersproeier en een ijsje hadden nog één keer de hoofdrol tijdens een rollenspel in de tuin. Ondertussen werd de brooddoos opgeblonden en de boekentas gezocht. Kleine mannen pruttelend in bad, om vakantieprikkels weg te wassen en het hoofdje weer wakker te maken voor 'leer'-stof. De belofte van een lekker koekje tijdens de speeltijd. Wat wil je op je boterhammen? De buik van de kalender kriebelde niet meer. Het was nu één september.

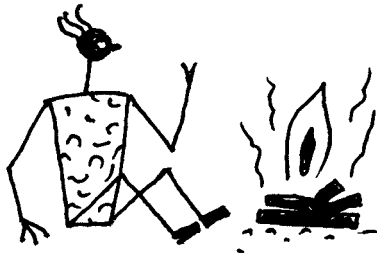
25/

Er was eens een vulkaan met vuurwerk in zijn buik. Ontploffingsgevaar. Vanbinnen versmolten stenen met elkaar tot een warme rode kolkende massa. Steeds meer, steeds warmer.

Het rommelde en roffelde. Toen gebeurde het. Ka-boem. Lava stroomde in alle windrichtingen, vuurpijlen schoten omhoog en ontelbare orangerode spetters kleurden de hemel.

'Waarom gelooft niemand dat sterren worden geboren uit een uitbarstende vulkaan?' brulde de aardpuist. De vraag zat al duizend jaar te gisten en weerklonk oorverdovend. Alles pulde naar buiten. Het firmament kleurde zwart van de rook. 's Nachts, toen het weer stil was, dekten de sterren hem toe. Zij geloofden hem wel.

26/

Er was eens een reiziger op terugtocht. De koffer was gepakt, last-minute souvenirs gekocht en het laatste ongelezen boek lag klaar voor onderweg. De reis was uitdagend geweest; soms was het verloren lopen, dan weer een kampvuur met onverwachte vrienden. Warme herinneringen kregen een plaats en beloofden vertier op kille winteravonden. De reiziger keek achterom, zag bergen en dalen uniek in hun soort en planten die thuis niet groeiden. Mensen wuifden naar hem in een onverstaanbare taal. Ze hadden hem welkom geheten met brood dat hij niet kende en honing van vreemde bijen. Thuis had hij een naam, hier een gezicht.

herfst

27/

Er was eens een kleine mens met grote gevoelens. Tè grote gevoelens. Zijn hart zat geplet tussen Angst en Onzekerheid links en Verdriet aan de rechterkant. Het kon haast niet meer kloppen. De kleine mens besloot orde op zaken te stellen en zei dapper: 'Niets is zo eng als een T-rex en die is al jaren uitgestorven.' Nu Angst weg was, kon Troost binnen, waardoor zijn Verdriet verminderde. Onzekerheid was het moeilijkst om aan te pakken. Maar omdat zijn hart meer plaats had, legde hij dat opnieuw in alles wat hij deed. De kleine mens werd er vanzelf wat groter door.

28/

Er was eens een kat met de verkeerde poot uit bed gestapt. 'Wat een hondenweer,' zei ze, terwijl ze door het raam naar buiten keek en haar satijnen kamerjas dichtknoopte. Ze zette de melk op het vuur, zoals ze elke ochtend deed als het buiten regende. Ze goot de warme melk over haar kattenkorrels, waardoor deze versmolten tot een bruine korrelige brij. De tonijngeur kriebelde haar neus. Heerlijk, spinde ze. Ze nam een lepel en nestelde zich met haar ontbijt in de zetel. De kat besloot er toch een goede dag van te maken, ook al stond het weer op hond.

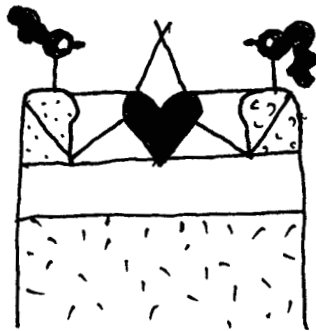
29/

Er was eens een saaie man. Ruis op de radio kon hij echt niet verdragen. Ook resten van bruine plakband ergerden hem. Hij droeg altijd donkerblauwe kledij en schoenen van goede kwaliteit. Hij koesterde zijn haarlijn en gebruikte dagelijks brillantine om zijn kapsel goed te leggen. Hij was boekhouder, natuurlijk. Hij at het liefst koninginnenhapjes met puree. Hij had een kleine tuin met een groen recht gazon. Als het gesneeuwd had, kwam hij niet buiten om het witte tapijt niet te verstoren. Hij las over middeleeuwse geschiedenis. Nochtans had hij een origineel en diepgeworteld elegant idee over de liefde. Alleen had...

30/

Er was eens een verzameling fragmenten die bij elkaar leek te passen, maar om een onverklaarbare reden uit elkaar was gevallen. Verschillende mensen probeerden het weer te doen kloppen. De ene met logica, de andere gebruikte berekeningen, de laatste deed een poging met rede. Niemand kon het punt maken. De stukken lieten zich niet helen. De mensen verloren hun geduld. Toen kwam een kleine jongen voorbij. Voorzichtig nam hij de fragmenten en legde ze op een hoop. Hij bekeek ze aandachtig en puzzelde ze teder in elkaar. 'Soms is er gewoon meer tijd nodig om dingen te begrijpen,' zei hij.

31/

Er was eens een land niet thuis.

Er waren drie nachten alleen.

Er was iets onverwachts. Er waren ogen.

Er waren woorden. Er was aanraking en geur.

Er was een telefoonnummer. Er waren twee nachten voorbij. Er was verlangen.

Er was een telefoon. Er was een ontmoeting.

Er was gefriemel. Er waren geen woorden nodig.

Er waren twee lijven. Er waren verkennende handen. Er was huid op huid op huid.

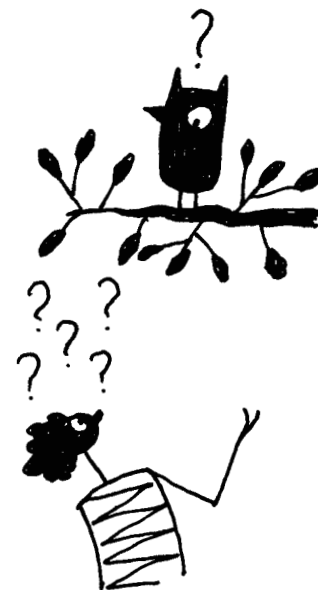
Er was gegiechel. Er was een zucht in de nacht.

Er was een zon, veel te vroeg.

Er was een afscheid. Er was thuiskomen, met een herinnering. Er was ook schuld.

32/

Er was eens een uil. Zo één die de hele dag op een tak zat en dacht alles beter te weten. De dieren kwamen van tijd tot tijd wat vragen en hij had altijd een antwoord klaar. Op een dag stond hij voor een Groot Vraagstuk. Het Stuk had complexe inzichten, wat ervaring in een schaalje maar geen oplossing. Drie dagen zaten ze te debatteren, de uil en het Vraagstuk. Op de ochtend van de vierde dag riep de uil luid: 'Waarom maak je het mij zo moeilijk? Misschien heb ik gewoon geen antwoorden meer.' De uil – nu een uiltje – knapte.

33/

Er was eens een man met een grondige afkeer van alles wat goed ging. Hij sputterde zodra buiten de zon scheen en pruttelde wanneer een onbekende naar hem lachte. Hij kreeg jeuk van goedbedoelde schouderklopjes, had geen telefoon en hekelde symmetrisch aangelegde bloembedjes. Grommelde wanneer hij niet moest wachten voor het rode licht, moest zich inhouden om niet te schelden naar de kassierster als er geen rij stond om af te rekenen. Hij wist niet wat vlinders waren, de schoonheid van muziek was hem onbekend en hij at nooit een ijsje. Tja, veel viel er over deze man niet te vertellen.

34/

Er was eens een bruine onopvallende paddenstoel. Toch wist iedereen hem te vinden, tussen de afgevallen bladeren. Hij draaide zijn plaatjes immers all night. Het bos was zijn playground. Die avond kwamen de eekhoorns aandraven met berkenschors. Ze legden het in een vierkant en stampten flink aan. Zo hadden ze een dansvloer geïmproviseerd voor een heuse party. De beats van de paddenstoel weerklonken. De eekhoorns zetten het op een shaken en legden hun zwierige staarten als pluimsjaals in hun nek. 'Who needs rood-met-witte-stippen, if you can make them shake like this,' dacht de paddenstoel. En hij legde nog een plaatje op.

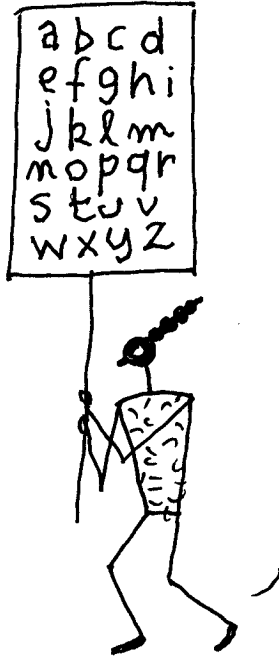
35/

Er was eens een woord dat vergeten was waar het vandaan kwam. Het zocht zijn herkomst in woordenboeken, lexicons en thesauri, maar vond niets. Zijn betekenis wist het nog, maar hoe kwam het ook alweer ter sprake? Het woord werd boos en schopte wild om zich heen. Klinkers en medeklinkers kwamen aansnellen om te helpen. Geen suffix of prefix bood soelaas. Tot iemand zei: 'Maak je geen zorgen. Je bent in goed gezelschap. Woorden als somwijlen, doolmoed, wankelmoedig en boekerij worden ook niet meer gebruikt, en eigenlijk zijn ze best wel mooi.' Hiermee had het woord nog een heerlijke oude dag.

36/

Er was eens een tovenaardie het toveren beu was. Hij hing zijn oude toverstok aan de wilgen en ging zitten op een steen. Hij overpeinsde zijn mogelijkheden. Misschien kon hij bakker worden? Of minister? Of schrijver? Er was zoveel keuze. Een merel kwam voor hem zitten. Hij stampte met zijn pootje op de grond in de hoop een worm te vangen. 'Merel,' vroeg de tovenaardie, 'wat zou jij doen als je geen merel meer wilde zijn?' 'Dat weet ik niet,' zei de vogel. 'Ik wil gewoon blijven vliegen en dikke wormen eten'. En hij stampte nog wat harder op de grond.

37/

Er was eens een boek dat luid liep te pochen over zijn belang. Het verkondigde een Diepe Waarheid, Grootse Gedachten en een niet aflatende stroom van Onomstotelijke Wijsheden. Het keek laatdunkend naar ongeletterdheid en sloeg de ogen ten hemel wanneer de wandelaar voorbijkwam. Die zat immers liever in de wei. De nieuwsgierige mens die hem toch inkeek, was weliswaar onder de indruk, maar stelde zich vragen bij het gewicht van het boek. Kon het niet wat minder omslachtig worden verteld? 'Laat je niet vangen,' zei het Alfabet, 'zijn hele bestaan hangt af van mijn 26 letters! Al de rest is verpakking.'

38/

Er was eens de zee, moe van alle geheimen die de mensen haar toevertrouwden. 's Nachts deed ze haar beklag bij de maan. 'Al jaren, wat zeg ik, eeuwen, zwel ik aan door verhalen over gebroken harten, hoop of onbeantwoorde verlangens. Soms probeer ik ze met grote golven terug aan land te brengen, maar hun verzinsels komen me steeds weer tegemoet. Ik kan die menselijke spinsels niet meer aan!' De maan, die zich maar al te goed kon inleven in het probleem van haar metgezel, zei: 'Geloof in jezelf. Dat is wat ik antwoord. Dat is het enige wat hen helpt.'

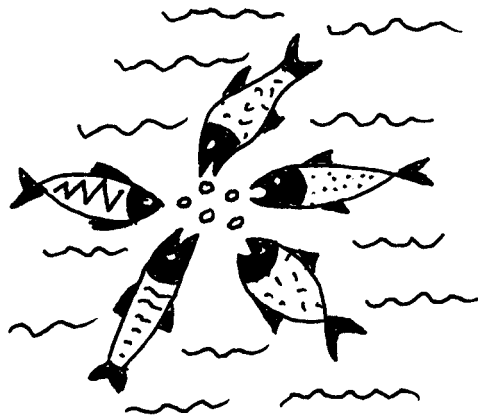
39/

Er was eens een dag mooier dan alle andere dagen. Hij leek wel lenteprijs, hoewel de kalender al richting donkerte wees. Hij leek een beloftevolle dag, maar alles was al uitgekomen. Hij leek het begin van nieuwe dingen, hoewel het einde nog goed en wel moest komen. De zon verwarmde verwarde spinnen, wolken leunden zacht tegen de hemel. De lucht was vochtig alsof de hoop op een zachte winter in flinterdunne druppels als een deken over de aarde was uitgespreid. Zo leek deze dag – op een ander moment misschien maar middelmatig – mooier dan een mooie dag, omdat hij zo onverwacht was.

winter

40/

Er was eens een onderwaterfeestje om het begin van het nieuwe jaar te vieren. Ook de baarzen waren uitgenodigd. De twijfelbaars deed een aarzelende surplace aan de ingang van het koraalrif. De stekelbaars zwom nors dichterbij. Voor haar was het een moeilijk jaar geweest, al kon ze er haar vin niet opleggen. Ze droeg meer vragen dan antwoorden mee. De twijfelbaars volgde in haar kielzog. Samen zwommen ze naar de breekbaars. Met gesloten ogen wiegde deze langzaam op het gonzende waterritme, een glaasje zuurstof-met-kelp binnen vinbereik. 'Meiden,' zei ze, 'laat ons zacht en kordaat opnieuw beginnen. Vandaag is een goede dag.'

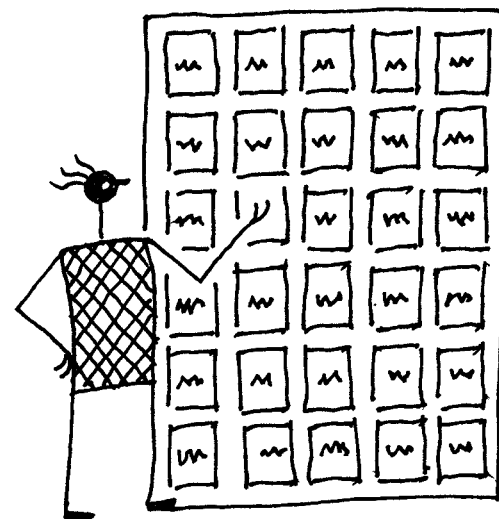

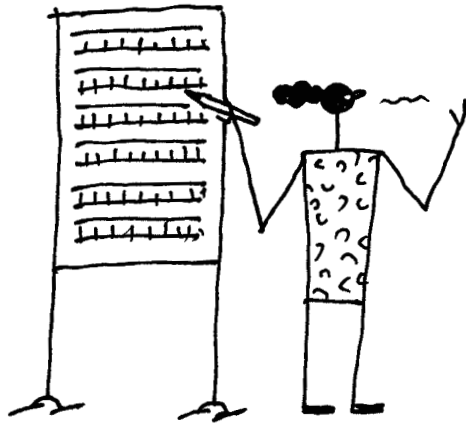
41/

Er was eens een sirene die je aan je leven deed denken. Aan hoe snel alles anders zou zijn. Een rood licht, een verkeerde val, een hart dat niet meer wil. Aan wat zou overblijven van hoe je leven was. Een vuile kop op het aanrecht, de sokken naast het bed, een kattenbelletje met boodschappen. Hoe dat de resten zouden zijn van hoe je leven was. Zou je de afwas nog doen? Ooit nog de spiegel kuisen, waar hij dat hartje tekende? Wanneer zo'n sirene klinkt, denk je aan je leven en hoop je. Al was het maar voor één seconde.

42/

Er was eens een verzamelaar. Hij collectioneerde stenen, schelpen, postzegels, stickers, theebuiltjes (ongebruikte), knopen, potloden, opgezette dieren (geen vogels) en kroonkurken. Hij had ook een schilderij van een vrij bekende kunstenaar, sleutels, oude koffiemolens, sigarenkistjes, glazen flesjes kleiner dan zeven centimeter en antieke zakdoeken. Hij bezat een auto die ooit figureerde in een Hollywoodfilm, een designstoel van een Nederlandse architect en een fles whisky uit 1962. Hij had sepia postkaarten uit alle werelddelen en landkaarten van vóór de Franse Revolutie. Ook had hij een collectie plaques van champagneflessen, netjes gerangschikt volgens oogstjaar en regio. En geld? Nee, dat verzamelde hij niet.

43/

Er was eens een mus. Haar geluk kon niet op. Overal lag er eten. Bij Jos en de heer Smet lagen vetbollen, bij Louise op de hoek de traditionele pindanoten. Bij Sylvie en Jean een verse boterham, helemaal voor haar alleen! De mus smulde haar buikje vol. Ze werd bijna zo rond als een duif. Overal waar ze kwam, bekeken de mensen haar aandachtig. De mus voelde zich als een filmster op een rode loper. Na zonsondergang was het gedaan. Het leven ging terug zijn gangetje. De mus wist dat ze vanaf nu weer moest bedelen voor graantjes. Mussentelweekend was voorbij.

44/

Er was eens een doorgehakte knoop. Het was een complex exemplaar, vijf pogingen waren nodig geweest om hem te strikken. Toen hij klaar was, had hij triomfantelijk een rondedansje gedaan in de kamer, waardoor hij stomweg zelf verstrikt was geraakt tussen de poten van de tafel. Alsof dat nog niet erg genoeg was, was hij pijnlijk over zijn uiteinden gestruikeld. Er zat niets anders op: hij werd doorgehakt. In al zijn ontwarde schoonheid lag hij daar toen te zieletoen. Hij hing aaneen met haken en ogen. Toch had hij nu twee keer zoveel potentieel. Elk einde is immers een nieuw begin.

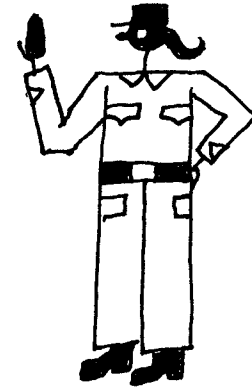

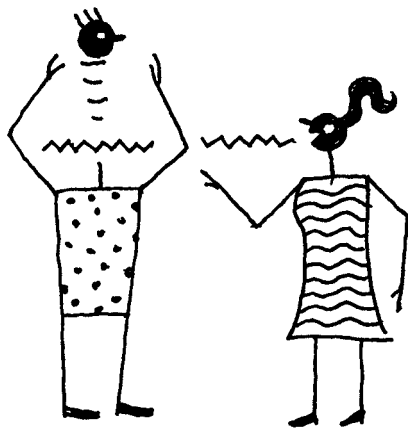
45/

Er was eens een sneeuwvlokje met hoogtevrees. In de zomer was het op z'n gemak. Maar toen de temperatuur begon te dalen, werd het onrustig. 'Straks moet ik springen en ik haat het, want ik weet niet waar ik ga terechtkomen. 'k Ben een schrikschijter.' De sneeuw brak aan. Het sneeuwvlokje kneep zijn oogjes dicht en sprong met een ijzelijke schreeuw de dieperik in. Onverwacht stoer. Het landde zacht op de top van de hoogste toren in de stad. 'Zie je wel,' zei de toren, 'met vertrouwen in je talent, kan je meer dan je denkt.' Het uitzicht was bovendien fantastisch.

46/

Er was eens een zwijgzame, norse boswachter die dagelijks zijn ronde deed in het bos. Het enige wat voor hem telde, waren zijn bomen. Dat waren er 1.897. Goudberken, vleugelnoten, acacia's, grijze wilgen en ratelpopulieren vochten allemaal voor de beste plek onder de zon. Hij moest bijtijds orde op zaken stellen, want anders neigde dat geboomte naar een anarchistisch rommeltje. Tijdens de koudste maanden deden de bomen hun winterslaap en was het rustiger. Maar de fiere douglasspar bleef wakker. Die tooide zich in spinrag, zijn dennenappels stonden als kaarsen overeind. Uren kon de boswachter naar hem kijken, zo mooi was hij.

47/

Er was eens een vrouw, ze kon het niet laten. Ze zaagde een hele dag lang. 's Morgens trok ze haar kleren aan, at een boterham en begon te zagen. Het gezaag ging door merg en been. Haar man werd er gek van. Wanhopig zocht hij een manier om haar op andere gedachten te brengen. Een uitstap naar zee of de bergen? Geen interesse... Hij kreeg haast geen aandacht, behalve wanneer ze moe was. Hij voelde zich een sukkel. Er moest iets gebeuren, dat was duidelijk. Zelfs de burens spraken erover, want door al haar gezaag was het bos haast kaal.

48/

Er was eens een rode bal die de berg afrolde. Hij rolde door diepe dalen en stuiterde op de rotsen naar beneden, tot hij bij de stad aankwam. Daar nam hij de eerste straat rechts en belandde in een wijkje waar alle huizen op elkaar leken. Hij rolde langs de deuren en de tuinen en was verbaasd dat niemand hem tegenhield. Geen kindervoetje, geen voetbalschoen. Iedereen bleef binnen. Dus rolde hij verder, steeds sneller, voorbij het einde van de stille stad. En toen was hij weg. 'Vreemdsoortig rood projectiel maakt onze straten onveilig,' zo stond de volgende dag in de krant.

49/

Er was eens chaos. Mensen liepen van hot naar her en weer terug. Ze waren warm ingeduffeld en ze droegen koffers en draagtassen. De luidspreker schreeuwde: 'Via perron vijf naar perron zeven om aansluiting te hebben naar perron drie. Vertraging. Om elvendertig min vier overstappen.' Jan Met De Pet wees de weg en de mensen volgden hem schaapachtig. De locomotief kwam niet. Het sneeuwde eindeloos. Het kind keek naar het schouwspel en begreep er niets van. Hij vroeg aan Jan: 'Waar zou jij heengaan als niemand op jou stond te wachten?' 'Naar huis,' zei Jan, 'maar er is geen trein meer.'

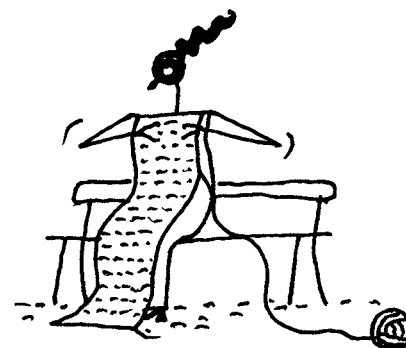
50/

Er was eens een dag die al een leven lang werd aangekondigd. Hij stond beschreven in kalenders en vooruitblikboeken met een sterretje erbij. De dag zelf zou niets veranderen, afronden of opstarten. Het was gewoon een uitgelezen dag om de gang van zaken, zonder drukdoenerij en geforceerd handjesgeschud, eens in de kijker te plaatsen. Een dag om stil te staan en te klinken. En vast te stellen dat het klinkt als een knisperende, besneeuwde winterdag, met een hapklaar verlangen naar een leven vol onverwachte ontmoetingen, uitdagende ontdekkingen en dromen zonder vervaldatum. Toeval of niet, net die dag vier ik mijn verjaardag.

51/

Er was eens een vrouw die ervan droomde om, net als in die Wim Wenders-film, de gedachten van voorbijgangers te kunnen horen. Op een bankje in de stad zou ze verhalen breien met alle woordflarden die kwamen aanwaaien.

Over te laat komen en over schoenen die knellen. Over te lang, te kort, te brutaal of te mooi. Over jou en mij. Over verlangen of over verdriet, de ene sjaal al warmer dan de andere. Handig, dacht ze, want soms zou je het liefst in iemands hoofd kruipen en dat zou dan niet meer moeten. Zo'n mensenbrein is immers veel te krap.

52/

Er zijn er die veel woorden nodig hebben en er zijn er die zwijgen. Er zijn er die het spoor bijster raken en er zijn er die hun weg vinden. Er zijn er die hun verdriet dragen en er zijn er die herstellen. Er zijn er die te snel hun geduld verliezen en er zijn er die omarmen. Er zijn er die het beloven en er zijn er die het doen. Er zijn er die het eerst moeten zien en er zijn er die geloven. Er zijn er die niet durven en er zijn er die leven alsof morgen niet bestaat.

Er was eens het begin
van een nieuw jaar met
nieuwe belevenissen.

Benieuwd!

Er was eens een interview...

***Pierewaai* is een aparte titel. Waar komt deze vandaan?**

Pierewaaien vind ik een vrolijk werkwoord. Het doet me ook denken aan een pier, oftewel 'een worm', en een verhaal van mijn overleden grootmoeder: als kind is er ooit een pier in haar schoot gewaaid en die schrik is ze nooit te boven gekomen. Vandaar dat het me een leuke titel leek voor een boek dat de lezer aan het denken wil zetten. Of eerder aan het kijken. Mijn boodschap is: kijk naar onze wereld, de magie komt je tegemoet gewaaid.

Hoe kwam je tot de thematische indeling in seizoenen? Welke meerwaarde geeft deze indeling aan de bundel?

Met de indeling in de seizoenen wil ik vooral traagheid suggereren. De seizoenen vormen voor mij ook een heel natuurlijke manier om naar het leven te kijken: niet zozeer lineair, maar eerder cyclisch. Zo draait de wereld; rond haar as, rond de zon, de maan rond ons. Wij leven cyclisch, en dat heeft meer invloed op ons dan bijvoorbeeld het lineaire van leeftijd. Ik denk dat deze UKV's het best werken als ze met mate geconsumeerd worden. Op deze manier

heeft de grafiek van Johnny Bekaert ook de nodige ruimte om mooi tot haar recht te komen.

Welke rol speelt taal in je UKV's?

Het gaat vooral over hoe we sommige dingen benoemen. Hoe komt een woord, etymologisch gezien, tot stand? Dat vind ik heel boeiend. Bijvoorbeeld: waarom noemen we een schrijvertje een schrijvertje en geen 'schaatsertje'? Dat laatste zou bij mij geen vragen oproepen. Maar zo'n slank insect dat over het water loopt, wordt 'een schrijvertje' genoemd; waarover en waarom schrijft hij dan? Voor *Het Eikenblad, nieuws uit uw boskwartier*?

Je houdt duidelijk van de natuur. In je UKV's treden bijvoorbeeld vrij vaak dieren op de voorgrond. Zijn er dieren waarover je nooit zou willen schrijven?

Welke gebeurtenissen in je jeugd deden jouw liefde voor fauna en flora opbloeien?

Wij mensen zijn uiteraard ook dieren, maar ons antropocentrisch brein heeft toch de indruk dat we bovenaan staan, dat wij de regels bepalen. Terwijl de kauwen net zo goed denken dat zij het voor het zeggen hebben; voor hen zijn wij een pestsoort. Er zijn geen dieren over wie ik niet zou schrijven.

De kakkerlak, bijvoorbeeld, roept bij de meeste mensen geen aangename associaties op. Als je bedenkt dat de eerste kakkerlakken eenzaam waren en het vaak ook koud hadden, waardoor de evolutie hen een warm schildje en veel vriendjes gegeven heeft, denk je dan niet anders over een kakkerlak? Ik persoonlijk wel.

Een verhaal uit mijn kindertijd dat me altijd is bijgebleven, heb ik te danken aan de katholieke school waar ik mijn uniform versleten heb. Bij ons op school was een kapel waar we regelmatig naar de mis gingen. De oude priester in de lagere school vertelde graag verhalen. Dit verhaal kaderde in het scheppingsverhaal; God was druk bezig met het creëren van de dierenpracht. Die dag zouden de vogels kleur krijgen. Elke vogel, wit van veren, snavel en poten, stond geduldig te wachten om een outfit te kiezen. God kleurde met verfborstels alle vogels zoals ze het zelf wilden. De meeuwen kozen een paar sober gekleurde accenten, de merel wilde het liefst een donker pakje en een felle snavel. De papegaaien kozen voor felle kleuren, om goed op te vallen tegen het groene bladerdak van het regenwoud, enzovoort enzoverder. Toen kwam God bij de laatste vogel: de mus. 'Liefste Mus,' zei God, 'mijn verf is op...

Wat nu?' 'Ach,' zei Mus, 'maak je borstels schoon in mijn veren, voor mij is dat goed genoeg...' Als ik vandaag een mus zie, denk ik nog steeds aan dat verhaal.

Vind je dat de formule van 101 woorden je beperkt of je net bevrijdt? Merkte je, na het schrijven van een aantal UKV's, dat je steeds makkelijker naar precies dat getal toewerkte, of zag je daarin geen evolutie?

Voor mij zijn 101 woorden net genoeg om deze 'door-het-sleutelgat'-verhalen vorm te geven. Als er meer woorden nodig zijn, is het iets anders. Een kort verhaal, een tranche-de-vie of een column, bijvoorbeeld. Bij deze laatste genres zijn er ook regels waar je je een beetje aan moet houden. Korte verhalen heb ik, onder begeleiding van Ingrid Verhelst en samen met Het Gentse Schrijverscollectief, ook geschreven. Al telt een kort verhaal veel meer woorden, ik voel me vrijer binnen de 101-tjes zoals ik ze thematisch en vormelijk heb uitgewerkt. En inderdaad, op den duur lukte het me om naar dat aantal woorden toe te werken, al vraagt elk 101-tje sowieso veel afwerking en schrapwerk. En ook rust, om het na een paar dagen opnieuw vast te pakken en te kijken of het werkt.

Denk je dat een UKV zich gemakkelijk laat omvormen tot een gedicht – of omgekeerd?

De gedichten die mij raken, zijn grootser, vrijer in gevoel en omvangrijker, zo voelt het wel. Een 101-tje is een observatie, een scène, een dia in de view-master waar ik op mijn manier betekenis aan geef. Goede gedichten gaan ruimer, zijn vaak ernstiger en streven meer naar 'het hogere'. Mijn verhalen zijn bescheiden; ze zijn wat ze zijn. Ik wil ze niet naar beneden halen of minimaliseren. Grote Kunst kan ook heel klein zijn: denk aan de '99 Fears' of andere kleine tekeningen van Nedko Solakov: echt fantastische kunst vind ik dat! En die neemt ook niet veel plaats in... Waarmee ik wil zeggen: de vorm, de 101 woorden, is beperkend en toch kan je er een poëtische twist aan geven. Het echt omvormen tot een gedicht heb ik nog niet geprobeerd.

Begin je bij het schrijven van een UKV daadwerkelijk meestal met de beginzin, of werkt het niet steeds zo? Ik denk hierbij in het bijzonder aan de aanhef 'Er was eens...'

'Er was eens' vond ik als constante openingsfrase wel fijn om mee te werken. Het heeft iets dromerigs, sprookjesachtig. Het geeft aanleiding tot iets onverwachts. Sommige thema's vroegen eerder 'Er zijn'.

Die eerste zin zet de toon, toont het canvas, of het toneel, zodat de lezer of toehoorder een vertrekpunt heeft in zijn hoofd. Dat je daarbij soms op het verkeerde been wordt gezet, hoort erbij.

Welk UKV bevat voor jou de sterkste boodschap voor de lezer? Of vind je dat de lezer dit zelf moet invullen?

Dit mag iedereen voor zichzelf invullen. Geen enkel 101-tje is er zomaar, ze zijn allemaal bewust geboren, waardevol en tastbaar in dit boek samengebracht. Je kan het ene moment dit verhaal en de volgende dag een heel ander verhaal meenemen in gedachten. Dat is de bedoeling. En wie weet inspireren ze wel om zelf ook anders naar de wereld te kijken. En vooral, om meer zorg te dragen; voor de natuur, onze planeet en elkaar. Iedereen en alles heeft iets te vertellen.

Een tegenstelling die opvalt in de bundel is die tussen rust en chaos, of om dat laatste wat positiever te stellen, dynamiek. Zijn beide nodig? En in welke stemming begin jij het gemakkelijkst aan het schrijven van een UKV: als je complete rust gevonden hebt, of net als je bruist van energie? Ver weg van dagelijkse beslommeringen, wanneer ik

uitgerust ben en met mijn wonderbril naar de wereld kan kijken, is meestal de meest vruchtbare periode. Net zo goed kan een aanleiding voor een UKV me ook zomaar overvallen, heel plots. Sommige komen voort uit verdriet. Mogelijk zit er ook wat surrealisme in een aantal verhalen. Net die 'onlogica' of 'onjuistheid' als een feit voorstellen, vind ik grappig.

Die spanning tussen chaos en rust is een goede observatie; zowel in een 101-tje als in het hele boek komt ze terug. Een solitaire bij die worstelt met het alleen zijn, een reiziger die geen zin heeft om naar huis te vertrekken, een palmboom die zich vragen stelt bij zijn levensmissie (wuiwen),... voor mij zijn ze een weerslag van mijn leven en van hoe ik naar de wereld kijk. Soms is het chaos, soms is er rust. Door de 101-tjes samen te zien, gebundeld, voel ik mildheid voor mezelf. Ook al voel ik me soms eenzaam of kwetsbaar en heb ik vragen bij de zin van het leven, het is aangenaam toeven in mijn hoofd en in mijn hart.

Interview Finn Audenaert

Isha Van Alsenoy schrijft woorden, zinnen en paragrafen die zich soms, maar niet altijd, combineren tot korte verhalen. In 2014 verschenen twee van haar korte verhalen in de bundel *Labyrint* (Uitgeverij 't Vershil). Tussen 2012 en 2017 schreef ze interviews, verhalen en columns voor *Zizo Magazine* en *Zij aan Zij*. Van 2015 tot 2023 was ze lid van het Gentse Schrijverscollectief en schreef ze mee aan vier verhalenbundels: *Weg, Dok Noord, Inkt op Doek* (i.s.m. het MSK Gent) en *Sporen*. Na haar opleiding (VUB/Erasmus) was ze een paar jaar aan de slag bij persagentschap Belga, maar de wens om de samenleving te veranderen trok harder aan haar mouw dan de wil om erover te schrijven. Ze was woordvoerster van de Holebifederatie en werkte voor Provincie West-Vlaanderen. Vandaag is ze bij Agentschap voor Natuur en Bos aan de slag als projectleider om meer natuur te creëren voor kwetsbare fauna en flora.

Voor meer informatie over Isha Van Alsenoy:
www.ishavanalsenoy.be

Dankwoord

Niets in het leven doe je alleen. Ik bedank mijn schrijfvrienden van Het Gentse Schrijverscollectief, en Ingrid en Luc in het bijzonder. Zonder ons woordgeknutsel en jullie aanmoedigingen had ik het al lang opgegeven. Verder ook dank aan Mandy, omdat ze me voorstelde aan haar vader Johnny Bekaert, en iedereen bij uitgeverij Poespa Producties. Zonder jullie was dit boek er nooit gekomen.

Graag wil ik ook Toon Tellegen bedanken, een literaire held die me leerde met een eigen bril naar de dierenwereld te kijken.

Met heel veel liefde: dank aan Merlijn, mijn ouders en broers, familie en vrienden. Jullie maken mijn leven compleet.

Ten slotte, ook dank aan jou.

‘Pierewaai’

© 2024 Isha Van Alsenoy, Johnny Bekaert en uitgeverij
Poespa Producties

Eindredactie: Finn Audenaert

ISBN 97-8-908343-9976

NUR 303

Wettelijk depot D/2024/14.650/10

Vormgeving: graphic things - johnnybekaert.be

Lettertypes: Zeit van Fenotype - ITC Bookman van

Edward Benguiat

Druk en afwerking: EVMprint Brussels, België – daneels.be

Eerste druk: november 2024

Made in Belgium

Een uitgave van Poespa Producties Gent, België
Afdeling uitgeverij van Johnny Bekaert - Graphic Things
poespaproducties.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Er was eens een einde ...

Pierewaai

Isha Van Alsenoy schrijft woorden, zinnen en paragrafen die zich soms, maar niet altijd, combineren tot korte verhalen. In 2014 verschenen twee van haar korte verhalen in de bundel *Labyrint* (Uitgeverij 't Verschil). Van 2015 tot 2023 was ze lid van Het Gentse Schrijverscollectief en schreef ze mee aan vier verhalenbundels. Haar job bij Agentschap voor Natuur en Bos voedt haar liefde voor fauna en flora. In dit boek vindt u een interview met de auteur.

.....

Er was eens een boek dat dringend geschreven moest worden. Het heet 'Pierewaai' en je hebt het vast. Koop het maar want het doet een mens wegdromen. Niet wegdromen maar hier-en-nu dromen. 52 seizoensgebonden teksten van 101 woorden om bij te mijmeren, om voor te lezen aan iedereen, om samen te genieten van ontroerende schoonheid. Waarmee de wereld een stukje mooier is geworden. Het was hard nodig.

Jean Paul Van Bendegem

Sprookjes waarin je wilt wonen! Vol ingetogen wijsheid en opgetogen fantasie. Het zou mij niet verwonderen als je, door het herhaaldelijk savoureren hiervan, nog heel lang en gelukkig leeft.

Maud Vanhauwaert

